

Yeni Şafak, 19 Mart 99

Nöbet mahalli, buluşma yeri

Bu yazıyı 18 Mart 1999 Perşembe günü saat 12.45'de yazmaya başladım. İki saat önce başka bir yazının sonunu getirmek üzereyken evimde elektrikler kesildi. Yazımı bitirmiş olsaydım bile onu faksla gazeteye ulaştıramayacağım için kendim götürmek zorundaydım. Benim köhne bilgisayarım da mahfuz yazıyı nasip olursa yarın okuyacaksınız. Bugün sizinle buluşabilmek için hemen harekete geçtim. Caddeye çıktığımda Rasathane otobüsü Selviyolu durağına varmak üzereydi. Koştum. Şoföre el ettim. İnsafli biriymiş ki beni almak için durdu. Havuzbaşı'nda otobüsten indim. 15F numaralı otobüsle Boğaziçi köprüsüne kadar gittim. Oradan 127'ye bindim. O da beni Cevizlibağ'a, Yeni Şafak'ın bulunduğu mahalle kadar getirdi.

İSMET
ÖZEL

Bu zahmeti göze almayabilirdim. Gazete'ye telefon eder, elektrikler kesildiği için yazımı gönderemeyeceğimi bildirebilirdim; ama bu benim tarzım değil. Gerçekte yazılarımı lütfen ve tenezzülen yazıyorum. Yine de bu, bir yükümlülük altında olduğum ve yazımı bir bekleyen varsa (bu ister sayfa sorumlusu, isterse ücra bir yerdeki okuyucu olsun) onun beklentisini boşa çıkarmamak zorunluluğunun bana düşen bir iş olduğu hissini içimden söküp atmıyor. Yıllar öncesinden bir siperi savunduğumu yazmıştım. Günümüz şartlarında böyle bir cümle (kendi cümlem) benim kulağımda oldukça komik bir yankı uyandırıyor. Türkiye'de savunulacak bir siper olduğu düşüncesi tam bir yanılısamaydı. Neden yanılısamanın farkına vardığım halde birilerine ulaşmayı kendime iş ve hatta dert ediyorum? Zevahiri kurtarmakla yetinsem benim için daha istifadeli olmaz mı? Eğer benden gazete yazısı bekleniyorsa veya en azından bir gazetede yazmam engellenmiyorsa işime geldiği gibi durumu idare etsem ne olur?

Görünüşte hiç bir şey olmaz; lakin ben kendimi nöbet mahallini terketmiş gibi hissederim. Beni bu nöbete kim dikti? Bu sorunun cevabını size veya herhangi başka bir insana vermeyeceğim. Çünkü benim neyin bekçiliğini yaptığım ne sizi ne de bir başka insanı ilgilendiriyor. Gazetede bana ayrılan sütunun bugün boş kalmasına rıza göstermeyişimin bir başkasının beni icbar ettiği bir davranışla hiç bağlantısı yoksa ve sadece kendi açımdan nöbet mahallini terkedip terketmeme anlamı taşıyorsa bu işgüzarlığımın saçmalıktan ibaret olduğu söylenebilir mi? Belki saçma bir tutuma kendimi raptetmiş olmanın eziyetini çekmekle yazgılı olduğum söylenirse daha doğru. Ben yaptığım işe her ne kadar dikili nöbet yakıştırmaması yapsam da olayın bir başka boyutu var. Bulduğum yerin bir buluşma yeri olabileceği ihtimalini yaşıyorum kafamda. Ben olmam gereken yerde olayım. Belki oraya hiç gelen olmaz; ama bir gelen olursa benim vefasızlık ettiğimi düşünüp ye'se kapılmasın.